

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4925/25
26.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Јасмине Вуковљак Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца "Еurobank direktna" а.д. Београд, са седиштем у Београду, Стари град, ул. Вука Караџића бр. 10, чији је правни следбеник Агроиндустријско комерцијална банка "АИК банка" а.д. Београд, Булевар Арсенија Чарнојевића бр. 59А, Београд, а чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Београда, ул. Грчкошколска бр. 1, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Радиша Матовић, адвокат из Ваљева, ул. Кнеза Милоша бр. 2, ради дуга, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Трећег основног суда у Београду П 33794/20 од 28.3.2025. године, у седници одржаној дана 26.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 33794/20 од 28.3.2025. године у ставу другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка из става трећег изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 33794/20 од 28.3.2025. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац Агроиндустријско комерцијална банка "АИК банка" а.д. Београд да туженом АА, на име трошкова првостепеног поступка исплати износ од 323.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 5.3.2024. године. Ставом другим одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати: износ од 4.074,23 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од 5.1.2024. године

па до исплате; и износ од 4.008 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате на име законске затезне камате обрачунате, а неисплаћене до дана 4.1.2024. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 282.750,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили тужилац и тужени и то тужилац побијајући је у ставу другом и трећем изреке из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 ЗПП-а, а тужени у ставу трећем изреке због битне повреде одредаба парничног поступка. Трошкове другостепеног поступка су тражили и определили.

Испитујући правилност ожалбеног дела првостепене пресуде на основу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП-а ("Службени гласник РС"; бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- др.закон) Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована, а да је жалба туженог делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и непротивречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу могу испитати, па не стоје наводи из жалбе тужиоца којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужиоца "Piraeus bank" а.д. Београд је закључио уговор о готовинском кредиту број ... дана 20.12.2006. године са туженим, те је тим уговором банка одобрила кориснику кредита, а овде туженом, готовински кредит у износу од 4.000 евра, 313.200,00 динара у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан пуштања кредита у течај. Рок отплате према наведеном уговору о кредиту је 72 месеца, а доспелост првог ануитета 30.4.2007. године. Предметним уговором банка се обавезала да кредит стави на располагање кориснику кредита тек након потпуног и уредног испуњења потребних предуслова. Уговорено је и да банка има право да једностране откаже овај уговор и пре истека рока из члана 1 уговора, прогласи га доспелим и да затражи моментални повраћај искоришћеног кредита за припадајућу камату, као и евентуалне друге припадајуће трошкове, а све за случај да корисник кредита неуредно или неблаговремено испуњава своје уговорне обавезе, повреди било коју други одредбу или је очигледно да неће бити у стању да испуни преузете обавезе по кредиту. Између правног претходника тужиоца и туженог закључен је и уговор о ороченом наменском депозиту за добијање кредита дана 20.12.2006. године, којим се тужени као депонент обавезао да положи код банке девизна средства у износу од 800 евра, на рок до 76 месеци као наменски орочен гарантни депозит, ради добијања кредита. Вештачењем судског вештака економско-финансијске струке Љиљане Милановић, првостепени суд је утврдио да по предметном уговору нису вршене друге уплате осим депованих средстава у износу од 800 евра која су уговорена чланом 2 став 4 уговора о готовинском кредиту ... и то 20% од износа одобреног кредита. На уплаћени депозит од 800 евра је приписана обрачуната камата

од 10,81 евра што чини укупно 810,81 евра. Тужилац није доставио доказ да је износ одобреног кредита у износу од 4.000 евра у динарској противвредности тужени подигао са свог рачуна или да га је на други начин користио. Достављени налог за књижење није документ који је тражен. Тужилац није доставио закључене анексе уговора о промени каматне стопе у односу на иницијално уговорену, нити је доставио одговарајуће акте пословне политике банке. Укупан дуг туженог по предметном кредиту на дан 4.1.2024. године износи 8.082,23 евра, и то: дуг за главницу у износу од 3.847,66 евра, дуг за редовну камату у износу од 226,57 евра, дуг за затезну камату на главницу у износу од 3.785,08 евра, док дуг за затезну камату на редовну камату износи 222,92 евра.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је применом одредбе члана 17 став 1, 1065 и 1066 Закона о облигационим односима оценио да је тужбени захтев тужиоца неоснован.

Према разлозима првостепеног суда, у конкретном случају тужени је током поступка истицао да није закључио предметни уговор са тужиоцем, да су његови подаци злоупотребљени и да му тужилац није на располагање ставио износ наведеног кредита, који исказ је првостепени суд прихватио као сагласан налазу вештака.

Из садржине одредбе члана 1065 ЗОО-а, произилази да су битни елементи уговора о кредиту стављање кориснику кредита на располагање одређеног износа новчаних средстава од стране банке и враћање банци добијеног износа од стране корисника у време и на начин како је то уговорено уговором уз плаћање уговорене камате, а управо је на ту околност поред осталог изведен доказ вештачењем.

Међутим, тужилац на којем је био терет доказивања у смислу одредбе члана 231 ЗПП и поред више налога суда и захтева од стране судског вештака није доставио изворни документ на основу кога је извршено књижење пословне промене, односно доказ о исплати средстава одобреног кредита на рачун туженог, а није доставио ни доказ да је тужени подигао новац са рачуна. Првостепени суд је имао у виду и то да је први ануитет доспео на наплату 30.4.2007. године, да тужиоцу није исплаћен ниједан ануитет за све време трајања кредита а то је 72 месеца, и да је тужилац имао право на једнострану раскид уговора у складу са чланом 8 уговора што исти није учинио а да јесте могло би се раније открити евентуалне неправилности, с обзиром на то да је тужбу у овој правној ствари поднео 05.02.2015. године.

Имајући у виду наведено првостепени суд је оценио да је тужбени захтев тужиоца неоснован јер тужилац на коме је био терет доказивања у смислу одредбе члана 231 ЗПП-а није приложио доказ о исплати средстава одобреног кредита кредита на рачун туженог, као ни доказ да је тужени подигао новац са рачуна, те је донео одлуку као у другом ставу изреке побијане пресуде.

Наведено чињенично стање је утврђено потпуно и правилно и оно произлази из доказа у списима, које је првостепени суд правилно ценио у смислу члана 8 ЗПП-а, правилно примењујући и правило о терету доказивања.

Наводима жалбе тужиоца чињенично стање није доведено у сумњу нити су

њоме истицане нове чињенице нити предлагани нови докази, под условима прописаним одредбом члана 372 став 1 ЗПП-а. Примени правила о терету доказивања има места тек ако суд на основу изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу. Како првостепени суд није могао са сигурношћу да утврди да је тужилац туженом исплатио средства одобреног кредита на рачун, што представља битан елементи уговора о кредиту према одредби члана 1065 ЗОО-а, како то правилно закључује првостепени суд, код чињенице да је судски вештак економско-финансијске струке Љиљана Милановић у свом изјашњењу навела да сва достављена документа упућују да је кредит пуштен у течај, у ком смислу судски вештак није са несумњивом сигурношћу утврдила да је до пуштања износа кредита заиста дошло, то је правилна одлука првостепеног суда садржана у ставу другом изреке побиијане пресуде.

Имајући у виду наведено нису од утицаја на другачију одлуку суда наводи жалбе тужиоца којима указује да је доставио налог број ... од 20.12.2006. године као доказ о пуштању средстава кредита у течај туженом, ако се има у виду налаз и мишљење судског вештака Љиљане Милановић, која је приликом израде налаза и мишљења имала у виду наведени налог, и од тужиоца тражила да осим наведеног налога достави и изворни документ на основу којег је извршено књижење пословне промене, као и доказ да је тужени подигао новац са рачуна, без које документације и разјашњења није могуће извршити комплетан налаз и мишљење. Судски вештак је у свом изјашњењу од 08.01.2025. године остала код мишљења да достављена документација не утиче на урађени налаз и мишљење те да иста упућује да је кредит пуштен у течај. Међутим, како упућивање на закључак да је нешто исплаћено, представља претпоставку, и није исто што и утврђење да је до исплате заиста и дошло, будући да су за утврђење наведене чињенице потребни јасни и недвосмислени докази, а не само индиција истих, то је првостепени суд правилно применио правило о терету доказивања у смислу члана 231 ЗПП, и оценио тужбени захтев тужиоца неоснованим.

Имајући у виду изложено, првостепени суд је приликом извођења доказа и утврђивања битних чињеница правилно применио одредбе чланова 7. став 1, 228, 231 и 314 ЗПП-а којим је регулисано правило о терету доказивања по коме је свака странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којима оспорава наводе и доказе противника. Стога је неоснован жалбени навод о постојању битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1 у вези са чланом 8 ЗПП-а.

Неосновано се наводима жалбе тужиоца указује да је суд одбио тужбени захтев иако је судски вештак утврдила да постоји дуг и обрачунала висину дуга. Наиме, судски вештак је у свом налазу и мишљењу обрачунала висину дуга по предметном уговору о кредиту, међутим, за оцену основаности тужбеног захтева потребно је најпре несумњиво утврдити да је новчани износ кредита туженом заиста и стављен на располагање, а коју чињеницу тужилац није доказао.

Цењени су и сви други наводи тужиоца који су истицани у жалби, али како нису од значаја и не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари то нису ни посебно образлагани у смислу одредбе члана 396 став 1 ЗПП-а.

Са изложеног, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу тужиоца и

потврдио првостепену пресуду у ставу другом изреке, применом одредбе члана 390 ЗПП-а.

Међутим, основани су наводи жалбе туженог да је приликом приликом одлучивања о трошковима парничног поступка првостепени суд погрешно применио одредбе члана 154 ЗПП-а. Наиме, основано се жалбом туженог наводи да му првостепени суд није признао трошкове на име састава још два образложеног поднеска, као и састава жалбе са предлогом за враћање у пређашње стање од 22.01.2016. године, а које трошкове је опредељено тражио у трошковнику предатом суду на дана закључења главне расправе у овој правној ствари. Овај суд је оценио да је неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име приступа на још једно одржано рочиште, с обзиром на то да је према стању у списима предмета тужени имао трошкове на име заступања пуномоћника адвоката на укупно 10 одржаних рочишта (дана 4.3.2016, 4.10.2016, 22.02.2017, 14.09.2017., 13.6.2019., 19.12.2019., 13.01.2021., 30.10.2023., 14.5.2024., 28.3.2025. година), и на име приступа адвоката на 3 неодржана рочишта (дана 01.10.2021., 9.6.2022., и 16.12.20243 године). Супротно наводим жалбе, туженом не припадају трошкови парничног поступка на име приступа на једно неодржано рочиште дана 7.5.2021. године с обзиром на то на исто није приступио пуномоћник туженог из здравствених разлога. Осим тога, првостепени суд је туженом признао трошкове састава жалбе од 05.02.2020. године. Стога је одлучено да тужени надокнади тужиоцу укупне трошкове у износу од 323.250,00 динара, који поред досуђеног износа од 282.750,00 динара укључују и износ од по 13.500,00 динара за састав још два образложена поднеска, као и износ од 13.500,00 динара на име предлога за враћање у пређашње стање од 22.01.2016. године, који је првостепени суд усвојио на рочишту одржаном дана 4.3.2016. године, све према вредности предмета спора, а у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећом у време доношења одлуке о трошковима.

Са свега изложеног одлучено је као у ставу другом изреке на основу одредбе члана 401. тачка 3. ЗПП-а.

Имајући у виду успех туженог у жалбеном поступку досуђени су му трошкови састава жалбе у износу од 20.000,00 динара, при чему туженом нису досуђени трошкови таксе на жалбу и одлуку по жалби, с обзиром на то да таксена обавеза за овог жалиоца сагласно тарифном броју 2 тачка 8 Закона о судским таксама није настала, јер се судска такса наплаћује за жалбу против решења о трошковима само кад се о њима одвојено одлучује, па је применом члана 165 у вези члана 153 и 154 ЗПП-а, одлучено као у ставу трећем изреке. Како је тужилац није успео у жалбеном поступку, одлучено је као у ставу четвртом изреке на основу одредбе члана 165 став 1 у вези члана 153 ЗПП-а.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић